

setmanari d'informació general i cultural

Any XXIV
Número 1.155
19 octubre 2018
1'70 euros

la veu de Benicarló

PLOURE SOBRE BANYAT

**(O COM ESPERAR
QUE UNA ALTRA RIUADA
SE'NS EMPORTE)**

FRONTERES: "VOLIA PARLAR DE LA FELICITAT"

1155

la veu de Benicarló

DES DEL 18
D'AGOST DE 1995

Una riuada de poques vergonyes

El que passa al nostre poble i contornada, afectat pel discórrer de la Rambla d'Alcalà, certament, donaria per un estudi de com aquesta zona ha estat, està, i amb la marxa que portem estarà, d'abandonada pel que fa a la canalització de la dita Rambla. És en aquesta època quan recordem els greus problemes d'inundacions de fa 15 anys que va deixar la població incomunicada pel desbordament de la Rambla d'Alcalà i la inundació posterior de moltes zones del poble. Des de llavors, molts polítics han vingut a contar-nos els seus projectes d'unes obres de canalització, que llavors eren urgent, imagineu-vos

ara després de tants anys com ho han de ser, que mai s'han arribat a materialitzar. És simplement vergonyós, i una falta de respecte a la ciutadania, a banda d'una negligència que els hauria de portar a la presó a tots els polítics implicats, si, tal com ningú no pot negar que puga passar, és produeix una avinguda sense control.

Fa uns dies, unes pluges intenses a Alcalà van fer que tota la zona del riu que discorre a l'alçada del camí d'Artola i la carretera vella de Peníscola, acabaren anegades sense previ avís, provocant el tancament d'aquestes zones. I això que ací no va caure quasi ni una gota! Sí, tenim un perill latent que ens amenaça des de fa un fotimer d'anys, que ja va deixar pèrdues i danys quantiosos, i ací ningú s'ha ficat mans a la feina. A dia d'avui, el que resulta sorprenent, per no dir al·lucinant (per ficar un adjectius sua), és que cap govern ni de PP ni de PSOE, amb el pressupost aprovat i publicat no haja fet absolutament res. Ni una paletada de formigó! Què esperen, tenir morts surant damunt l'aigua per actuar?

Creuem els dits... davant les pluges intenses que s'aveïnen!

CARXOFA I PANISSOLA

Panissola 1: a vore si ho entenem, i no és per crear malentesos, el cicle "De por!", de la recuperació de l'imaginari popular, no està organitzat per la xarxa valenciana de biblioteques? Doncs per què sembla que se l'ha atribuït el nostre il·lustrísim? Senyors responsables de la cultureta, a cadascú el que és de cadascú! A vore si es rasquen prou amb aquesta panissola de por!

Panissola 2: Ja, ja sabem que la setmana passada li vam donar la panissola als porcs que van estanquerar les faroles del poble, doncs aquesta setmana també, però pel fet que, damunt, van ser tan porcs que tots els papers on anaven les enganxines van anar a sembrar el terra. Xeic, si la seua il·lusió és fer de porcs que se'n vagen a la seua granja a revolcar-se! Com a porcs que són!

Dir. Hon.: CRISTINA GARCIA

Consell de Redacció:
NATALIA SANZ, FRANCESC DEL
CASTILLO, TONYO FIBLA,
JOAN GREGORI, JOSEP M. SAN
ABDON I RODOLFO SERRANO

Edita

Associació Cultural La Feram de Benicarló
C/ Sant Francesc, 95
Casal Municipal
12.580 Benicarló FAX: 964.47.56.98
veubenicarlo@gmail.com

Amb el suport

COL-LABORA: Conselleria d'Educació de la Generalitat Valenciana

Col·laboradors: PERE BAUSÀ, JOAN HERAS,
XAVIER BURRIEL, NATALIA SANZ, CARLES LLUCH,
RAMON PARÍS, JOSEP V. TAUS, TOLITO, JORDI MAURA,
JESÚS MAESTRO, G. SEGARRA, VICENT FERRER,
J.M. SANABDÓN, DR. CLIMENT, ROBESPIERRE
I EL SAMARUC

Administració, subscripcions

© COPISTERIA GRÈVOL

Dipòsit legal/ CS-193-2004

Imprimeix/ GRÈVOL, Sant Blai, 2
12580 Benicarló Tel. 964 475698

La Veu respecta la llibertat d'expressió. La responsabilitat de les opinions és de qui signa l'escrit. La Veu es reserva el dret d'acurçar els textos que sobrepassen les 20 línies. Els articles hauran d'anar signats amb nom, adreça i número de DNI, encara que podran aparèixer amb pseudònim.

text BENICARLÓ ACTUAL/ OCTUBRE 1972

El agua, protagonista

Importantes pérdidas a causa de una gran tromba de agua

Fue impresionante. Duró tan sólo una media hora larga, pero había venido a unirse a una continuada racha de lluvias que azotaban la ciudad y la comarca. Nos referimos a la gran tromba de agua que hizo posible el desbordamiento del llamado aprendiz de riachuelo BARRANQUET, y que el viernes, de 8 a 9 de la noche, arrasó de forma contundente todo cuanto se oponía a su paso.

Por su situación, que cruza por la parte baja la industria de Muebles PALAU, al desbordar, comenzó por inundar las naves de la industria que pronto acusaron el impacto de aquella imprevista riada, que en unos instantes cambiaría la faz de la industria floreciente, en unas imágenes de tragedia que afortunadamente no tuvieron que lamentar desgracias personales.

El proceso de fabricación, el almacén de embalaje, las factorías de servicio, las naves industriales, etc., quedaron inundadas por las aguas, que luego, al desaparecer, dejarían el barro causante testigo de su paso.

Los campos anexos a la industria vieron, asimismo, marchar hacia el mar arrastrados por las aguas revolucionadas del BARRANQUET las pendientes cosechas de judías, tomates, berenjenas y pimientos, maíz, etc. Fue en un abrir y cerrar de ojos, impresión que aturdió a los mismos trabajadores que en aquellos instantes estaban en la factoría.

Luego, rehechos de la primera impresión, se movillizaron todos en busca de la salvación de todo cuanto fuese posible. Y ahí, en ese ángulo humano, queda destacada también la labor de compañerismo y colaboración.

Como un solo hombre, con una soía voluntad, todos los componentes de la empresa cumplieron generosamente con su deber.

CONTACTA AMB

“LA VEU DE BENICARLÓ”

twitter:

@Elstafaners

mail:

veubenicarlo@gmail.com

La
calamanda

b benicarló al día
diario digital de benicarló

Tota l'actualitat
a un sol clic de distància

3x4
info

La informació que es multiplica

Notícies on-line
del Maestrat,
Els Ports
i la Tinença
de Benifassà

www.3x4.info

PLOURE SOBRE BANYAT (O COM ESPERAR QUE UNA ALTRA RIUADA SE'NS EMPORTE)

text: REDACCIÓ

Tornen les pluges i tornem a tindre el problema damunt de la taula: la canalització de la Rambla d'Alcalà continua sense ejectar-se. Diumenge 14 d'octubre. 70 litres per metre quadrat van caure a Alcalà de Xivert. A Benicarló, la quantitat va ser tan minsa que no va fer ni senyal als pluviòmetres. Però les conseqüències del que va caure a Alcalà... es van patir a Benicarló. De nou la Rambla tallada al pas pel camí d'Artola i a la carretera Vella de Peníscola per la quantitat d'aigua que portava. I de nou, un perill latent a la nostra població. Perquè no tots saben el que ha caigut a Alcalà i que això té repercussions a Benicarló. Ja fa 15 anys del darrer esglai gros, però la rambla pot de nou desbordar-se en qualssevol moment.

UNA MICA D'HISTÒRIA

La canalització de la Rambla d'Alcalà està pendent des de 1997. Un gravíssim desbordament el 10 de novembre de 2003, que va afectar a tota la zona de la desembocadura, va posar en evidència la necessitat d'executar les obres. En el 2005 es va construir el nou pont sobre la desembocadura, amb l'objectiu de pal·liar els problemes de desguàs que presentava l'anterior.

Al març de 2007 Juan José Moragues, president de la Confederació Hidrogràfica del Xúquer va anunciar que en un parell d'anys la canalització de la Rambla d'Alcalà estaria executada, finançada a càrrec de la Direcció general de l'Aigua (DGA) i seria "un èxit absolut". En aquesta localitat també s'anaven a crear

dos ponts en la carretera Benicarló-Peníscola i en la Ratlla del Terme a l'altura del Centre Comercial Costa del Azahar. Dels 16,5 milions previstos 10,5 s'havien d'invertir a Benicarló i els altres sis des d'aquesta localitat fins a Alcalà de Xivert. La durada de les obres anava a ser de 12 mesos.

En maig del 2009, el subdelegat del Govern a Castelló, Antonio Lorenzo, va anunciar la publicació en el Butlletí Oficial de l'Estat (BOE) de la licitació per part de la Confederació Hidrogràfica del Xúquer (CHJ) de l'assistència tècnica per a la redacció del projecte d'obres de drenatge integral de la Rambla d'Alcalà. El pressupost era de 441.092 euros i el termini d'execució, d'un any.

La licitació arriba després de l'elaboració de la memòria prèvia, en la qual s'arreglegaven els resultats de les consultes ambientals realitzades.

L'objectiu d'aquest projecte era resoldre els problemes de drenatge que existeixen al llarg de la citada rambla, atès que la zona a estudi està sotmesa

ve de la p gina anterior

a un règim de precipitacions típicament mediterrani, la qual cosa implica estius secs seguits de precipitacions d'elevada intensitat, units a episodis bastant comuns de gota freda que ocasiona pèrdues econòmiques importants.

El que es pretén, per tant, és millorar la capacitat de drenatge natural dels barrancs existents en la zona de l'àmbit urbà d'Alcalà i que drenen els vessants orientals de la conca de capçalera de la rambla; augmentar la capacitat hidràulica de les aigües de vessaments generats, entre uns altres, pels barrancs de Clot del Gitano, barranc del Salze i reduir en la mesura que siga possible les inundacions que es produeixen en la zona en època de pluges. Un altre objectiu important del projecte era evitar els talls, tant de la carretera nacional, N-340, com del ferrocarril en cas de fortes avingudes. Encara que al principi, el projecte no incloïa l'últim tram de la rambla d'Alcalà, a requeriment del propi Ajuntament de Benicarló, els tècnics de la CHJ van estimar actuar també en la seua desembocadura per a resoldre els problemes de drenatge que es produeixen en aqueix últim quilòmetre.

Posteriorment, el Ministeri de Medi ambient i Mitjà Rural i Marí, a través de la Confederació Hidrogràfica del Xúquer, va adjudicar les redaccions dels projectes de la canalització del barranc de Nules i de la Rambla d'Alcalà, a l'empresa Aigua i Estructures, S.A. (Ayesa), la inversió conjunta de les quals es preveia ascendiria a més de 52,5 milions d'euros, segons va informar en un comunicat el Ministeri. Les obres havien de suposar una actuació mediambiental en la qual no s'anava a formigonar el traçat de la rambla per a fer una actuació menys agressiva i més amable i que no creara una 'cicatriu' en el territori. Després de l'exposició al públic, es va exposar la Declaració d'Impacte Ambiental, a la qual Benicarló va presentar al·legacions. Els treballs havien de construir dics de defensa davant les avingudes en la zona urbana de Santa Magdalena i talussos naturalitzats a força de geocel·les amb hidrosembes en 3,5 quilòmetres a Benicarló per a protegir-los d'avingudes extraordinàries, millorant la capacitat hidràulica.

L'ENÈSIMA RECLAMACIÓ...

El senador de Compromís, Jordi Navarrete, ha titllat d'insultante "que el PP valencià votara en contra de recuperar com a prioritat pressupostària i executar de forma imminent el projecte de canalització i laminació de la rambla d'Alcalà de Xivert, les inundacions de la qual afecten i comprometen la seguretat dels veïns d'aquesta localitat, Santa Magdalena i Benicarló. A més de rebutjar la nostra moció, que pretenia recuperar uns projectes aprovats, licitats i amb el vistiplau mediambiental, ens diuen que ens anem acostumant a uns episodis que és cert que són recurrents però els efectes dels quals s'han vist magnificats per l'execució d'infraestructures com a

vies de tren, carreteres i autopistes que actuen en ocasions com a autèntics embassaments provocant desgràcies, com hem vist reiteradament en els episodis de pluja d'Alcalà de Xivert i Santa Magdalena, tallant el trànsit en infraestructures com la N-340 o la via fèrria Barcelona-València o els passos que comuniquen Benicarló amb Peníscola", ha assenyalat el senador castellonenc Jordi Navarrete.

... O COM EL MINISTERI ES DESENTÉN

D'altra banda el senador ha rebutjat l'actual sistema pervers pel qual el Ministeri de Medio Ambiente i les seues confederacions no actuen des de fa anys en les lleres dels rius, de manera que són un polvorí en l'actualitat, plens de canyes i brossa que afectaran als nuclis urbans i infraestructures en donar-se pluges torrencials i a més cobren als ajuntaments per netejar unes lleres que són competència de l'Estat, "una administració que no exerceix com a titular de forma irresponsable i va donant llargues a recuperar els treballs urgents que estaven previstos, especialment en territori valencià, on ja sabem com sé les gasten les riuades", ha lamentat.

La canalització està reflectida al Patricova. La Rambla d'Alcalà discorre, amb uns 25 quilòmetres de longitud, pel corredor natural entre la població d'Alcalà de Xivert i Benicarló. La seua desembocadura a la mar es produeix al sud del casc urbà de Benicarló i molt a prop ja del límit del terme municipal amb Peníscola. Aquest corredor natural és també aprofitat per les principals infraestructures de connexió nord-sud en el Mediterrani (autopista AP-7, carretera nacional CN-340 i ferrocarril). La Rambla d'Alcalà de Xivert, en el nord de Castelló, afecta en les seues crescudes les infraestructures (via fèrria València-Barcelona i la N-340), a més de part de la població, també hipoteca la seguretat en el nucli de Santa Magdalena i l'urbanisme en la seua desembocadura a Benicarló on, a més, impedeix la circulació en diferents carreteres, aïllant la comunicació entre municipis com aquest i Peníscola i, fins i tot, podent deixar-lo incomunicat.

L'OMS INCLOU BENICARLÓ EN EL SEU CATÀLEG DE BONES PRÀCTIQUES PEL PROGRAMA VIU-ACTIU

text AB foto VICENT FERRER

L'any 2017 es va implantar a Benicarló el programa Viu-Actiu, pel qual es realitza la prescripció d'exercici físic als pacients del Centre d'Atenció Primària de Benicarló que ho necessiten. Es tracta d'un programa que ha sigut incorporat en l'últim catàleg de bones pràctiques elaborat per l'Organització Mundial de la Salut (OMS).

L'alcaldesa de Benicarló, Xaro Miralles, acompanyada del regidor d'Esports, Carlos Flos, la gerent de l'Hospital de Vinaròs, Ana Arizón, el coordinador del Centre de Salut de Benicarló, Javier Ballester, i el tècnic responsable de les intervencions, Jesús Beltrán, han compartit aquest matí la bona notícia sobre Viu Actiu, un programa de salut pioner a tota la Comunitat Valenciana que està implantat a Benicarló des de març de 2017 i que ha rebut recentment el reconeixement de l'Agència Espanyola de Protecció de la Salut en l'Esport (AESPD), com a exemple de bones pràctiques al territori nacional.

L'esmentada distinció inclou el programa Viu-Actiu dins de l'últim catàleg de bones pràctiques realitzat per l'Organització Mundial de la Salut (OMS). D'aquesta forma, el programa, en el qual ja han participat més de 300 persones, es consolida com un exemple d'intervenció en la promoció de la salut mitjançant l'activitat física des de l'àmbit sanitari. En concret, el programa s'inicia quan un pacient és derivat a un preparador físic que prescriu i adapta l'exercici físic adequat a les seues necessitats. El preparador físic fa un seguiment de l'evolució de l'usuari i ho trasllada periòdicament al metge.

Xaro Miralles ha manifestat el seu orgull per l'obtenció d'aquests reconeixements i ha constatat que «el format del programa ja ha sigut replicat per altres poblacions com Marines, Bugarra, Alpuente, la Mancomunitat Alto Túria, Llíria, Gestalgar i fins i tot València». Miralles també ha anunciat que «l'Ajuntament de Benicarló continuarà donant suport a aquest programa i fins i tot farem el possible per ampliar-lo».

El regidor d'Esports, per la seua banda, ha destacat que «aquest programa ha permès crear i consolidar un model de col·laboració entre l'administració sanitària

autònoma i l'administració esportiva local, compartint els recursos humans de cadascuna per a la promoció de la salut». Un fet que també ha destacat la gerent de l'Hospital, Ana Arizón, que ha esmentat la importància d'aquest programa com a mitjà de prevenció d'altres malalties i ha recordat que «el fet que haja sigut reconegut dins del catàleg de bones pràctiques de l'OMS és degut a què l'exercici físic té evidència científica en la millora de la salut dels pacients».

Javier Ballester, coordinador mèdic del Centre d'Atenció Primària de Benicarló, ha comentat que «encara que els resultats d'aquestes accions s'aniran veient a llarg termini, cal mencionar que els usuaris ens estan manifestant la seua satisfacció per la iniciativa posada en marxa». Un aspecte en el qual també ha incidit Jesús Beltrán, encarregat de les intervencions, que ha constatat que la majoria de participants «acusen un quadre de sedentarisme associat a alguna malaltia crònica com poden ser diabetis tipus II, sobrepès, factors de risc cardiovascular i patologies múscul-esquelètiques, entre d'altres». Altres dades significants són el fet que el 70% del total d'usuaris són dones.

Aquesta primera avançada de dades permet també avaluar la capacitat que tenen els usuaris d'adaptar-se a la realització d'activitat física regular supervisada per professionals de l'activitat física, ja que més del 80% dels participants derivats pels professionals sanitaris continuen participant al programa.

Al reconeixement de l'OMS i de l'AESPD, s'afegeix el fet que l'Ajuntament de Benicarló està incorporat des d'aquest 2018 a la Xarxa Espanyola de Ciutats Saludables, a l'Estratègia de Promoció de la Salut del Sistema Nacional Sanitari i a la Xarxa Salut de la Comunitat Valenciana.

EL MARQUÉS CELEBRA EL 9 D'OCTUBRE

text MB

Amb motiu del 9 d'octubre, l'escola del Marqués també va estar de celebració. Una celebració històrica, lingüística, cultural i festiva: el naixement del poble valencià. I ho hem celebrat treballant a les aules, veient teatre al carrer en valencià organitzat per l'Ajuntament i al cole amb el cicle d'infantil, i ballant i cantant les nostres cançons al pati del cole. Tota una gran festa, en un gran cole i per un gran poble. Felicitats a totes i tots.

PLANTEJEN REDUIR LES HORES DE PESCA

text NAT LIA SANZ

La Federació Provincial de Confraries de Pescadors ha tornat a posar sobre la taula als vaixells d'arrossegament la possibilitat de treballar 40 hores la setmana, durant quatre o cinc dies, o seguir treballant 50. L'objectiu era regenerar els caladors, que estan bastant esquilats per culpa d'aquesta modalitat de pesca. Tres dels cinc ports de Castelló van optar per la segona opció i dues per la primera, per la qual cosa se seguirà treballant com fins ara. El sentit dels vots s'explica per la major o menor proximitat dels ports a València i Catalunya.

Així, les confraries de Castelló i Peníscola es van mostrar favorables a la reducció d'hores per a renovar

els fons i no saturar el mercat amb peix que, a més, es compra ara a un preu bastant reduït, expliquen. Mentre, Borriana, Benicarló i Vinaròs van optar per seguir treballant 50 hores, ja que consideren que si paren ells i no ho fan les flotes catalana --de Sant Carles de la Ràpita-- i valenciana --de Sagunt-- que també pesquen en aigües provincials, no té sentit adoptar les 40 hores.

Des de Benicarló, que comparteix problemàtica amb Vinaròs, expliquen que els vaixells catalans «vénen i arrasen». «Estariem encantats de pescar 40 hores, però no té sentit si després va a arribar un altre a aprofitar-se de la regeneració dels nostres fons», explica Silvia Ferrer, actual secretària de la confraria. En aquest sentit, reclama que s'impulse una normativa estatal «que vincule a tots els pescadors». Ara, explica, l'únic límit és no treballar per sobre de dotze hores al dia.

CAIXA BENICARLÓ OFEREIX DOS BEQUES

text CB

Caixa Benicarló ha tornat a signar un conveni de col·laboració amb la Fundació Universitat Jaume I-Empresa de Castelló (FUE-UJI) per a oferir dos beques remunerades, amb l'objectiu de catalogar, tant les obres d'art conservades en la seua fundació com el material documental i fotogràfic amb el qual compta.

La primera de les beques ajudarà a catalogar les obres d'art conservades en la Fundació Caixa Benicarló, motiu pel qual la persona becada haurà de ser titulada en Humanitats, Història de l'Art o Belles Arts. Es tracta d'obres d'artistes de les comarques del nord de Castelló i de la província. Entre elles hi ha obra del pintor benicarlando, Fernando Peiró Coronado o del

vinarossenc Federico Valls Cerdà. La seua durada serà de 4 mesos i les seues bases es poden consultar a la referència BECA 801 del web de la UJI: <http://www.fue.uji.es/titulados/beca/titulado-humanidades-historia-del-arte-bellas-artes-1176>

D'altra banda, la segona de les beques proposa seguir catalogant l'arxiu fotogràfic i documental de Caixa Benicarló durant 4 mesos. Com a requisit cal tindre el títol en Biblioteconomia y Documentació, Història i Patrimoni, Humanitats, Comunicació Audiovisual, Publicitat i Relacions Públiques o Periodisme. Es tracta de la beca amb referència BECA 763, les bases de la qual poden trobar-se al següent enllaç: <http://www.fue.uji.es/titulados/beca/titulado-biblioteconomia-documentacion-historia-patrimonio-humanidades-comunicacion-audiovisual-publicidad-relaciones-publicas-periodismo-1182>

BENICARLÓ PARTICIPARÀ ENGUANY EN EL CICLE DE POR!

text AB

Benicarló participarà enguany en el cicle De por!, destinat al fer que els més xicotets perden la por als monstres i personatges imaginaris. En aquesta ocasió, la regidoria de Cultura i la de Normalització lingüística se servirà dels Feres de l'Estel del Collet, unes figures que representen personatges de l'imaginari col·lectiu de la ciutat. A través de xarrades i tallers, s'acostarà als més xicotets a aquestes particulars criatures, que han fet por durant anys a diverses generacions de benicarlondos. El cicle es desenvoluparà del 27 d'octubre a l'1 de novembre i comptarà amb una exposició en el Mucbe on es podran veure retrats de criatures fantàstiques de l'imaginari popular valencià explicats a partir de les rondalles i les il·lustracions a tot color, com el Butoni o la Quarantamula. La programació es completarà amb contacontes emesos per Radi Benicarló i la presentació del nou treball del músic valencià Dani Miquel, que interpretarà el seu últim treball en l'Auditori Pedro Mercader juntament amb els Ma Me mi Mo Músics.

La regidora de Normalització lingüística Marta Escudero ha argumentat que aquest cicle «respon a la necessitat de preservar i transmetre les històries poblades d'esperits, éssers fantàstics i monstres diversos pel seu valor etnogràfic i cultural». Com a exemple, Escudero ha parlat dels Feres de l'Estel del Collet, «personatges que beuen de la tradició oral del poble amb noms com per exemple el Esgarramantes, la Marfanta, el Saginero o Xurrimango».

El cicle de por! forma part de la programació dissenyada per a l'últim trimestre de l'any. Una programació que, en paraules d'Escudero, «suposa una aposta molt important en favor de l'accés de la infància a la cultura i de la seua participació en la vida cultural de la ciutat». En aquesta ocasió, s'ha donat continuïtat als

dos eixos tradicionals d'aquesta programació: el Cicle de Teatre Familiar, que arriba ja a la 19a edició, i el programa Bocabadats. Les activitats d'aquest últim començaran el 20 d'octubre i s'allargaran fins al 2 de desembre i aniran dirigides al públic de 0 a 4 anys i les seues famílies. Aquests podran gaudir de diferents espectacles així com tallers d'índole artística.

I el Cicle de Teatre Familiar, que ja arriba a la 19a edició, tindrà lloc els dies 26, 27, 28 i 30 de desembre i està pensat per a gaudir del teatre en família. Els espectacles que s'han programat són «Lunàticus Circus» i «Xocolat», de Teatre Paraiso, «De flor en flor» de la companyia Fernando Hurtado, i «Descobrint l'Illa del Tresor», de Magic 6.

El regidor de Cultura, Josep Barberà, ha destacat l'esforç d'ambdues regidories per a organitzar aquesta programació i ha volgut explicar que «és responsabilitat pública crear en els xiquets l'amor per la cultura i que aquesta els acompanye durant tota la vida». Barberà també ha anunciat que «la majoria d'activitats són gratuïtes encara que para algunes s'ha de fer una inscripció prèvia i que unes altres tenen un preu simbòlic de 2 euros».

EL BENICARLÓ UNDERGROUND

textLA COLLA DE TAFANERS

Trenets

Bé, el govern de Mariano no ho va fer i, pel que sembla, el de Sánchez diu que a partir de novembre sí que ho farà. Ens referim a l'augment del nombre de trens de rodalia entre la capital fallera, València, i la aspira a destronar-la com a cap-i-casal del regne, que és el poble del costat de més al nord. Però al que venim: si fa o no fa, la nova freqüència de trens de rodalia i regionals farà que quasi en tinguem un cada hora. Iep, *habemus* tren, que dirien els de Renfe si el seu president fóra ferroviari! Ja era hora, per fi, tot i que bastant tard, però més val tard que mai, els d'aquesta zona, deixats de la mà de Déu, per fi tindrem per a desplaçar-nos, tot i que siga un borreguero (l'europet només el sentim passar) un horari més normal. Però ja posats a demanar, tampoc hauria passat res si hagueren ficat un tren més sobre les 22h, tot pensant que de la Universitat o de certs treballs de calcs orelluts s'acaba tard i és complicat arribar a l'estació a les 21h per a poder agafar-lo. A vore, és una idea que corria per les xarxes socials, que són el nínxol ecològic de l'espècie estudiantil. Ah, i per cert, esperem no se'ls ocorrega fer l'estadística de la freqüència d'us per part de la gent a partir d'ara. Ho diem perquè ara la majoria de gent ja s'ha buscat la vida llogant un pis a Castelló i de cop no faran ús del tren perquè els surten els números al gestor d'infraestructures, Adif. Nosaltres ho remarcuem per si de cas. A vore si després s'ho agafaran per tornar-se enrere. A partir de setembre de l'any que ve, que ja tindrem un any de coll, que compten. Això sí, sense perdre de vista que els trens són un servei públic. Per si algú se n'havia oblidat!

Banderetes

Arribats a casa, sí o sí, n'hem de parlar del dia de la Raça, i mai millor dit, perquè l'imaginari espanyol s'ha vist desbordat. Com un desembarcament caspós, a nivell estatal, el primer PoPular, Casado, es despenja amb una frase per a la història (i mai millor dit), "La Hispanidad es la etapa más brillante de la historia del hombre", mentre ací teníem al fantasma de l'estanquera passejant-se pel 9 d'Octubre, com ànima en pena, i altres embrutant les faroles del poble. L'anamnesi no admet un segon diagnòstic: un cas de banderitis en tota regla. Ja només els haguera faltat posar-se a resar sota pal·li i enviar-nos la legió, la cabra al capdavant, a lluitar contra els infidels independentistes. I amb la bandera dels seus draps bruts, eixa amb la qual s'embolcallen per tapar-se les vergonyes, allixonar-nos perquè siguen bons espanyols i la pengem a la balconada. Nosaltres, que això dels draps ens la porta ben fluixa, els proposem un parell de models, una mica diferents. L'únic problema és que, tal volta, els puguen produir una mica d'urticària si en fan massa ús!

En respuesta a @pablocasado_

Toma tu bandera.....!!!!!!!

11:16 - 9 oct. 2018

KO Diario @KODiario666

Seguir

En respuesta a @pablocasado_

Acordaos cuando colguéis la bandera de:
 Caso Gürtel, Púnica, Pokemon, Bárcenas, tarjetas Black, Fabra, caso Noos, Palma Arena, caso Naseiro, caso Troya, caso Rasputín, caso Lasarte, caso Carioca, caso Andratx, caso Guateque, caso Campeón, caso Brugal.
#EspañaEnTuBalcón

Carabassetes

Vinga, deixem això del proselitisme de bandereta, que al final ja piquem tots, i tornem ací a ca nostra, que quan arriben estes dates, fins i tot podríem dir que són els fantasmes dels conquerits els que retornen de l'altra banda de l'Atlàntic. I per quina raó ho diem açò? Fàcil, que diria un conegut: ja tenim ací el Halloween de la carabassa que comença a traure el nas per tot arreu com una revenja dels americans, que foren colonitzats pels europeus durant segles. Doncs això, que tot i tindre la castanyera com a cosa nostra, ara, amb els fils de les xarxes socials presents fins a la sopa, la invasió

ve de la p gina anterior

De por!

Benicarló,
del 23 d'octubre
a l'1 de novembre

Activitats al voltant de
les criatures fantàstiques
de l'imaginari popular
i de l'art de contar
històries de pares a fills,
de iaies a néts

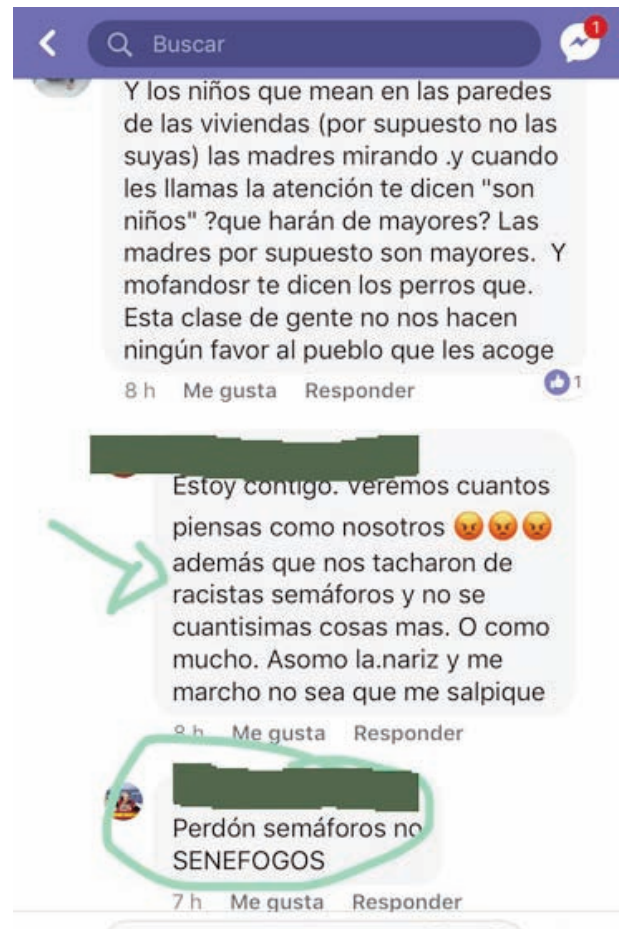
de personal disfressat de bruixa amb carabassa al cap fa que la nostra tradició estiga quasi en perill d'extinció. I si hi afegim estes temperatures preestiuenques que encara tenim, doncs la cosa encara pinta bastant pitjor i no ens estranyaria que ben prompte ja la instal·laren al MUCBE de manera definitiva. I si no, al temps!

Segona collita

Feta la introducció d'abans, del que volíem parlar era de com ha tocat reinventar-se per ací per a poder competir amb els carabassots somrients de la tradició anglo-saxona. I així hem vist que la xarxa valenciana de biblioteques s'ha tret del barret una mena d'activitats "De por!" (i l'ajuntament s'ho ha fet com a seu, com qui no sap res), per a fer valdre l'imaginari popular contat a través de les històries que es transmetien de pares a fills o de iaies a néts d'ací. El cartell de la presentació, realment és boniquet, tot i que diríem que la figura central s'assembla a algun conegut... Però bé, el que compta és la idea. Tot siga per no perdre el nostre imaginari popular que, en els temps que corren, sembla que o té tendència a desaparèixer o a ser absorbit per tot el que ens arriba del país de Melània Trump. Vinga, xiquets, pares, iaies, valoreu el que és vostre, que no té res a envejar a halloweens ni monstres de paperet.

Domini de les llengües

I ja que parlem de terror, però terror del de veritat, això és el que hem sentit al vore com s'expressa alguna gent a twitter. Terroríficament terrorífic com destrossen el llenguatge, tant se val la llengua en què s'acaben expressant, allò que no saben s'ho inventen i es queden tan amples. I és que la immediatesa d'una piulada fa que les dimensions de la cagada es multipliquen a l'instant per una xifra amb molts zeros. Mireu la conversa de la piulada sobre un tema tan recurrent en estos dies com el racisme. Així després d'un inici de piulada digne d'un diàleg de sords, s'arriba al clímax lingüístic quan es diu "...nos tacharon de racistas **semáforos** y no se cuantisimas cosas mas". Però clar, adonada de l'error, amb una pirueta lingüística que ni el mateix Cervantes, es corregeix a ella mateixa i amolla un "Perdón **semáforos** no, SENEFOGOS", en majúscules, per emfatitzar més el text. Certament, ni *l'Espanya profunda!* El llistó ja s'ha alçat molt, però que molt alt. Bastant difícil de superar. Tot i que veient el que circula per la xarxa... Vinga, us emplacem a trobar-ne que superen esta i ens les envieu. Us prometem que nosaltres les traurem a la nostra secció. Per cert, *senéfogos* deuen ser una ètnia de senegalesos especialment fogosos al lliet?

VOLIA PARLAR DE LA FELICITAT

text|JOAN HERAS

Potser perquè la tardor es va fent present en els nostres dies i amb el seu paisatge una mica més fresc, d'una pluja suau, d'uns dies que s'escursen, ens convida a un cert recolliment propici per a certes reflexions. Potser perquè n'hem parlat a classe i perquè és sens dubte un tema de conversa habitual. O potser senzillament perquè en tenia ganes. El fet és que, quan m'he posat a escriure aquestes ratlles, volia parlar de la felicitat.

Però ara, amb els dits ja ben a punt damunt les tecles per poder expressar amb paraules –i frases més o menys ben articulades- unes idees, unes sensacions, unes experiències o unes impressions sobre la felicitat, sento un neguit estrany, una inquietud que no em permet sentir-me a gust, tranquil i serè i que, per tant, dificulta seriosament la fluïdesa necessària perquè el pensament es materialitzi en una concreció en paraules escrites. Quasi instintivament busco en la meua proximitat, en la immediatesa de la quotidianitat –la feina, la família, les relacions més personals, les rutines i els compromisos- la possible causa que origina aquest neguit que em bloqueja. Repasso, sense aturar-m'hi gaire, certes i dubtes, esquerdes i ponts que defineixen els camins del meu paisatge i, sincerament, no hi sé trobar allò que pugui explicar aquesta sensació de neguit. Amplio una mica el camp, el focus, i de seguida em trobo amb una data: demà, dimarts, és 16 d'octubre.

Demà dimarts farà un any de l'empresonament dels jordis. La Terra torna a situar-se en aquell mateix punt de la seva òrbita al voltant del Sol d'ara fa un any, d'aquell dia vergonyós i infame en què la justícia espanyola –en realitat l'aparell polític-judicial-policial-mediàtic espanyol- va decidir empresonar dos homes perquè havien tingut un paper essencial com a portaveus d'un poble que lluita per la seva llibertat. Se'm fa profundament amarg pensar en la presó i en tot el que comporta. Però també és cert que aquesta ràbia profunda davant de la brutalitat d'un Estat que vulnera drets sense manies es metabolitza en força i convicció per seguir lluitant. La duresa de la presó i de l'exili per raons polítiques, la repressió sense contemplacions del pensament crític, alimenten la convicció de milers i milers de persones –com a mínim de dos milions- que el camí de la construcció d'una República catalana és l'únic camí possible per la construcció d'una societat democràtica.

Fronteres

Però el neguit que no em deixa parlar avui de la felicitat també s'origina –ara ho veig força clar- en les sensacions que m'ha deixat la lectura de la notícia sobre la manifestació nacionalista espanyola –amb portaveus d'organitzacions d'extrema dreta- del passat 12 d'octubre a Barcelona.

Al diari digital La jornada ho explicaven així:

”Si alguna cosa ha quedat clara aquest 12 d'octubre, és que als partits espanyolistes i a la ultradreta els uneix ara mateix un mateix desig: el d'exigir a l'Estat que no cessi la repressió contra l'independentisme i les institucions catalanes.

Bona mostra d'això va ser la manifestació d'aquest divendres convocada per l'organització Espanya i Catalans, amb el suport del PP, Ciutadans i Vox. Segons la Guàrdia Urbana hi van participar 65.000 persones, una xifra que els organitzadors han inflat fins a les 300.000. Després de recórrer el quilòmetre que separa la Pedrera i plaça Catalunya, va arribar el torn dels parlaments, en què els partits polítics van cedir protagonisme en favor d'Espanya i Catalans, Somatemp –col·lectiu amb vincles amb la ultradreta- i Societat Civil Catalana. El vicepresident del col·lectiu convocant de la manifestació, Javier Megino, va demanar als jutges espanyols que no «s'arronsin» amb «les cosetes que hauran de decidir aviat», en referència al judici contra els presos polítics catalans. «Ni oblit ni perdó, llargs anys de presó», ha reblat en la seva intervenció.

ve de la p gina anterior

Per la seva banda, el president de Somatemps, Josep Alsina, va reivindicar la tasca dels Grups de Defensa i Resistència (GDR), els escamots que es dediquen a treure la simbologia antirepressiva i independentista dels carrers de Catalunya. «Gràcies per netejar la porqueria groga», va dir.

Tant Megino com Alsina van dirigir-se al govern de la Generalitat, per retreure al president Quim Torra que, al seu entendre, no governi per tots els catalans. També es va expressar en la mateixa línia el vocal de la junta de Societat Civil Catalana Manuel Miró: «Tregui's el llaç i governi per tothom en el marc de la llei; si no, marxi», va etzibar”.

Més enllà del discurs del nacionalisme espanyol –ben fonamentat amb un militarisme patriòtic de clares arrels franquistes- que comparteixen des de sectors de l'extrema dreta fins als abrandats defensors del 155 i de la repressió –curiosament, en

aquesta ocasió, els companys del PSOE no hi eren oficialment-, m'ha sorprès un nom. El líder de Somatemps –que considera brutícia els llaços grocs i que nega que la colonització espanyola a Amèrica va ser un genocidi- va ser company meu durant un grapat d'anys –fins que es va jubilar- a l'institut. Més enllà de les qüestions professionals, vam compartir assemblees i una parell de presentacions de llibres –francament interessants- que ha escrit. Però una vegada acabada la seva vida professional a l'institut ha aparegut com a líder indiscutible d'una entitat que se situa a l'extrema dreta sense complexos. I ara entenc certs neguits que em traspalsen i una pregunta que em faig a mi mateix: si algun dia passa per l'institut a saludar els antics companys, ¿li hauré de recordar, abans de donar-me la mà, que la meua mà i tot jo som porqueria groga que ell vol arrencar dels carrers, de les ciutats, del país?

A veure si a la propera puc parlar una mica de la felicitat.

Llibertat presos polítics.

OBERTA LA INSCRIPCIÓ A LA XXXII FIRA DE SANT ANTONI

text CSADB

La Confraria de Sant Antoni de Benicarló ha obert el termini per participar com a estand en la XXXII Fira de Sant Antoni Abat que se celebrarà els dies 15 i 16 de desembre en l'avinguda Catalunya i carrers adjacents, així com en els pavellons annexes poliesportius.

Tal i com ha informat el majoral responsable de la Fira, José Luís Fandos: “les persones interessades en

muntar parada poden consultar tota la informació en el web www.santantonibenicarlo.com, a més de poder descarregar-se la sol·licitud de participació i la declaració de responsabilitat”. Fandos també ha avançat com a novetat d'esta fira, el Torneig Infantil de Bàsquet que organitzarà el Club Bàsquet Benicarló, amb el patrocini de Caixa Benicarló i la col·laboració de l'Ajuntament de la ciutat.

La data límit per inscriure's en esta fira multisectorial que reuneix a més de 150 expositors és el 23 de novembre.

RODAMONS

Racó poètic

text PATRICI GIL

En esta vida d'opulència,
sota els balcons, rodamons,
L'almoina està en absència,
Realitat pels carrerons,

Tinc llàstima per tú,
No ha ver nascut com jo,
Però quedat Ben lluny,
De rics i pobres és el joc.

Hipocresia disfressada,
Entre la boira espessa,
Caritat soterrada,
A la plaça deixe fressa,

Rencunia de la societat,
la fosca tanca parpelles,
crepuscle d'ebrietat,
Al mati sou les titelles.

Els trenqueu el paisatge,
Una voldrien en pany tancat,
Els semblen de prestatge,
Dels xiquets, l'home del sac.

Però teniu el mon a l'abast,
En la pobresa sou feliços,
Caldria fer-ne un tast,
Dueu als Ulls la tendresa
Sou al mon marginal,

De qui no coneix la vida,
Jo en tenia un al raval,
"petxino" lo tío José Maria.

Drets lingüístics

7é Dóna suport als mitjans de comunicació en la nostra llengua. Consumeix béns i productes etiquetats en valencià.

Amb el suport de:

«... DEL CARIBE LA TRAIGO, YO!»

textSOFIA URC

«Veigues tu»!, ara, ens arriben tempestes tropicals. Ja ho deia aquell, «en aquest país no sap ploure: o plou massa o plou massa poc». Què se n'ha fet d'aquelles gotes fredes que ameraven el nostre terme durant dies i arroblien de sediments la mar? Algú sap on queden els ullals i quines partides inunden quan surten? De segur que tot això no ho trobareu a la pantalla.

Sí que trobareu les imatges de l'aigua baixant gravades des de la finestra d'alguna construcció humana. Simplement, fent el seu camí. Com fa cada element de la natura. Però, nosaltres, que hem desenvolupat, amb la nostra intel·ligència, tota una immensa tecnologia brutal, qüestionem el camí i desafiem la natura. Després la maleïm o admirem quan exerceix la seua força.

Des del segle XVI, sota la bandera del pensament de Francis Bacon, ens aferrem a la possessió del planeta i el domini de tots els seus elements. Sembla que no compta que hi ha un equilibri i que trastocant-lo per extraure'n beneficis provoca canvis. Transformacions de terra de secà per taronges o xalets, urbanitzacions vora la mar o els barrancs, cases en zones inundables, pedreres, indústries químiques, polígons...

Aquests dies, el que ha passat a la mediterrànea és un exemple de les conseqüències i la irresponsabilitat d'aquest model. El primer que cal destacar és la diferència en la intensitat i la procedència de les tempestes. El segon, com hem envaït el territori de l'aigua i els mals que causa ignorar la seua tenacitat. Ja que només ens mirem el melic, parem alerta! Ja són vides humanes les que s'endú l'aigua.

El model de vida que hem creat i la filosofia que deifica la tecnologia i el domini de l'ésser humà sobre la natura se'ns està girant de cara i mostra la seua violència en buscar un nou equilibri. La desfeta que provocarà, potser serà igual als mals que provoquem en l'atmosfera i la crosta terrestre. Li estem tapant el nas i arrapant la pell a la Terra. Ella es convulsiona per sobreviure. Com sempre, esperarem que ens arribe l'aigua al coll i després ens lamentarem.

Només petits canvis en el dia a dia i un gir de 180° en la concepció de respecte per la natura pot no obligar-nos a efectuar canvis inimaginables el dia que caiguen 270 litres per metre quadrat en unes hores, els barrancs sobreisquen i la mar es menja la costa. Depén de quin camí seguim cada dia.

CARTA... ALS ABANDERATS

textEL LECTOR

Abans de començar convindria deixar ben clar qui són els destinataris d'aquesta missiva. No vull adreçar-me a persones que amb orgull obrin desfilades, processons i cercaviles diverses. No. El senyor que duu la bandera d'un banda de música sap que és la primera imatge d'una associació que té un prestigi i que està representant dignament un col·lectiu. El jove que porta l'estendard d'una falla pensa el mateix (no sé si equivocadament), igual que la senyora que encapçala la desfilada d'un pas de setmana santa o el devot que obri el rosari de matí amb el penó corresponent. Potser sí que alguna gent em provoqe una mica el riure, sobretot ho dic quan penso en la poca lliga aqueixa que fan amb la blavera de l'ajuntament de València el dia 9 d'octubre.

Açò va per als espontanis. Els espontanis que duen la seua bandera al futbol i es pensen que el seu equip representa la seua nació, els que treuen la insígnia pirata als bous per animar el que queda del cos de Juan José Padilla o els que la pengen al modest balcó de casa entre calçotets per reafirmar el seu patriotisme.

Seré clar. Si no fora perquè fa plorar, me'n riuria molt de l'actuació dels abanderats que el passat dia de la Comunitat Valenciana (nyas, coc!) es passejaven per davant de missa amb sengles ensenyes nacionals d'Espanya. Però no havíem quedat que el 9 d'octubre era la festa del nostre Regne (o és reyne?), no seria un dia – encara que fora un putó únic dia- per reafirmar que no som només espanyols? Que sí, que ja sé que dins del rànquing de l'espanyolitat estatal estem al capdavant, que ens sentim més espanyols que les olives d'Alcoi (La española, una aceituna como ninguna), més que la española cuando besa (que es que besa de verdat!) i més que el bombo de Manolo, però ni un dia, per favor, ni un dia?

No vaig anar a presenciar cap dels actes. Em poso nerviós i no em convé perquè tinc temor que m'esclate la fel i morir-me. Però ho vaig poder observar per ací mateix per La Veu. A vore, què feia un senyor que tots sabem que és admirador de Franco amb una bandera d'Espanya i amb un jersei d'Espanya celebrant la festa nacional dels valencians? Volia celebrar-la o volia simplement tocar los collonets al mort aprofitant que hi ha gent que li riu les gràcies i li diu olé tus buebos (així, amb dos bes, trobo que queden més grossos)?

També vaig poder comprovar que hi havia un home amb una bandera regional amb un pal podríem dir que molt llarg. Són ganas de cridar l'atenció? Som més patriotes com més llarg siga el pal? Freud diria alguna cosa al respecte? Em perdo, la veritat, senyors abrandats abanderats.

Per cert, i ja que estic en aquesta data. Benicarló va alçar-se el nou d'octubre amb una quantitat ingent de senyals de trànsit i de faroles guarnits amb un adhesiu amb els colors de la bandera d'Espanya. Qui va empastifar aquests espais públics tenia temps i diners. Els colors de les enganxines, quines coses, es veu que no nos unen a tots i ara mateix una part del mobiliari urbà està fet una merda perquè hi ha persones que es dediquen a arrencar les banderetes que amb tant d'amor com humilitat degueren posar uns bons benicarlandos. No és el mateix penjar un drap que es pot llevar sense cap problema que apegar papers. Suposo que des de l'Ajuntament ja s'hauran pres les mesures pertinents per esbrinar qui es va encarregar de deixar-nos tot Benicarló com si fora una plaça de bous. No per denunciar-los, faltaria més, sinó per felicitar-los i donar-los un premi en forma de safa i sabó i enviar-los a la llum del dia a netejar allò que van embrutar a la foscor de la nit.

En fi, senyors abanderats, són vostés els meus ídols.

PS. Quan penso en vostés no puc evitar que em vinga al pensament la cançó de Siniestro Total «Me pica un huevo», aquella que comença dient «De pequeño siempre he llevado en mi interior Abanderado: el día más señalado, al cumplir como soldado, al sentirme enamorado, he llevado Abanderado; pero siempre he sentido un picor que me ha estremecido». I estic unes hores que no me la puc treure del cap.

FINAL DE TEMPORADA ESCOLA DE LA UNIÓ CICLISTA BENICARLÓ

text VICENT FERRER foto UNI N CICLISTA BENICARLÓ

El passat dia 30 de setembre es va celebrar la clausura de les Escoles de Ciclisme de la província de Castelló, donant per finalitzada una molt bona temporada per a l'escola de la Unió Ciclista Benicarló.

Els resultats han sigut molt bons tant en la lliga provincial de BTT, com en el campionat autonòmic que es va celebrar a SAX (Alacant), com en la lliga provincial de carrera en línia i gimcana.

Llibreria Copisteria
GRÈVOL

Sant Blai, 2
12580 Benicarló

Llibreria Copisteria
GRÈVOL

-Còpies B/N - Color tot tipus tamany

-Llibreria General i Musical

-Papereria

mail: lc1grevol@telefonica.net

www.copisteriagrevol.com

CAP DE SETMANA INTENS

text VICENT T. PERIS

Aquesta pàgina és, possiblement, la més desfasada de la història de la trista vida de La Veu de Benicarló. El CDB va disputar el seu darrer partit el passat dia 11 d'octubre (algú se'n recorda de què va fer aqueix dia?) al Grau de Castelló contra el San Pedro. En dijous de nit, com si fórem un equip de Champions, perquè vam voler fer el pont de la Pilarica llarg i celebrar com Déu mana la festivitat de la patrona d'Espanya i de la Hispanitat sencera.

Al Javier Marquina vam arrencar un valuosíssim punt que ens apropa cada vegada més al nostre destí final que no és altre que la salvació de la categoria. Ni el papa ni jo vam poder assistir a l'esdeveniment, però a través de les xarxes socials ho vam seguir tot gairebé en directe. La primera part va acabar amb un just zero a un després que un jove d'origen rus que juga amb nosaltres i que es fa dir Temur (em penso que és així) marcara un gol olímpic en executar un córner. A la represa els graueros van apretar una mica més i, segur que de manera barroera, ens van empatar. Al Benicarló li va bé l'empat i a hores d'ara som quarts a la taula classificatòria, només superats per l'Onda (ja ens va guanyar), pel Puçol (també ens va arreglar de papers) i per l'Almassora (que és possible que ens guanyi aquest diumenge que ve).

Ben gustosament mon pare i jo haguérem anat al Grau, però ja es poden pensar que les obligacions patrioticofamiliars ens ho van impedir. Des que el senyor aquell mana i ordena a allò que va ser un exemple de llar familiar d'ordre, les vespres de les festes assenyalades anem tots de cap. Celebrem el primer d'abril dia de la victòria, el dos de maig dia de la independència (la bona, clar), el 18 de juliol dia de l'alsamiento, el 4 d'octubre sant de nuestro egregio Caudillo, el 20 de novembre traspàs de nuestro no menos egregio caudillo i, per descomptat, el 12 d'octubre dia de la raça i la Hispanitat. Ens vam passar la tarde guarnint la casa amb vetes amb la bandera d'Espanya (fins i tot al vàter en vam posar) i buscant per l'espotifai cançons adequades per ambientar la festa que havíem de celebrar al dia següent després de la missa. La veritat siga dita, me'n vaig xalar d'allò més en la recerca de jotes. Algunes em van fer riure com aquella que deia que «¿Cuándo estaremos mañica como los pies del Señor, uno encima del otro con un

clavo entre los dos?»; així, allargant les as i les os. Però al faciste del querido de ma mare la que li va agradar més va ser aquesta: « Ah, soy de Aragón, del crisol de la raza de España, y en mi pasión pongo el fuego que quema mi entraña, no hay ocasión que a mi Patria bendita no alabe. Soy de Aragón, donde es sangre y es luz la canción, en mi tierra no se sabe de mentiras ni traición. Soy de Aragón, soy de Aragón». I ens la va fer cantar al papa i a mi davant d'ells dos amb un mocador al cap i els braços en canteret. Quantes desgràcies que ens passen per ser tan bones persones!

Deixem-ho córrer. Diumenge vinent, tal i com he dit, rebrem la visita de l'Almassora, equip que la temporada passada va jugar a tercera divisió i que enguany manté pràcticament tota la plantilla amb la intenció de retornar prompte a l'esmentada categoria. Nosaltres ens encomanem del joc del rival. Si qui ve són una colla de pelacanyes, nosaltres esdevenim tant o més pelacanyes que ells, però si qui ens visita juga a futbol, nosaltres som capaços de jugar a futbol millor que ells encara.

BÀSQUET: DOS PRORROQUES PERQUÈ EL BENICARLÓ S'IMPOSARA A UN GRAN ALGINET

text BENICARL AL DIA foto EVA MENACHO

El partit que van disputar el Benicarló i l'Alginet es va haver de resoldre després de dos prorrogues, la qual cosa va incrementar l'interès entre els espectadors, que a més van veure com el seu equip s'imposava al final per 108-102 davant un rival de gran qualitat i que va tenir l'avantatge de comptar amb la banqueta al complet.

Primer temps en el qual els dos equips es van mostrar molt segurs en els llançaments, la qual cosa va propiciar un parcial de 23-25. En el segon els locals van estrènyer més en defensa, la qual cosa els va permetre anar-se'n al descans amb 45-41. En la segona meitat l'Alginet va tancar molt bé la seua defensa, deixant als locals amb sol dotze punts, la qual cosa els va permetre entrar en l'últim quart amb dos punts d'avantatge. El partit va pujar en intensitat atès que tots dos volien la victòria i amb un 23-21 els benicarlandos van empatar el partit. En la primera prorroga la igualtat va seguir i en la segona, malgrat que l'equip va acabar perdent a tres jugadors per cinc personals, va tancar molt bé arrere i va acabar guanyant el partit davant el deliri dels 700 afeccionats que van veure el partit en el pavelló. Amb aquest resultat els benicarlandos, per diferència de punts, lideren el grup. En la pròxima jornada jugaran al Port de Sagunt.

108 CB BENICARLO: Richards (22), Colado (11), Kilian (13), Maric (21), Alvaro (20); cinc inicial; Justin (6), Campos (9), Ernest i Andreu (6). Van cometre 33 personals.

102 ALGINET: Verdú (8), Verdeguer (12), Paños (11), Marín (6), Guardiola (2); cinc inicial; Llopis (7), Sánchez (9), Gálvez (22), Hernández (7), Martínez (14) i Bono (4). Van cometre 25 personals.

ÀRBITRES: Domínguez Aguilar (Castelló) i Sanhermelando García (València).

PARCIALS: 23-25, 22-16, 12-18, 23-21, 16-16 i 16-10.

INCIDÈNCIES: Partit disputat al Poliesportiu Municipal davant 700 espectadors.

NOUS REPTES PER AI CLUB MABEL

text i foto CLUB MABEL

Després de la volta del mundial de Sofia, les gimnastes del Club Mabel segueixen treballant de cara a les noves cites. En aquesta ocasió serà María Añó la gimnasta convocada per la RFEF per a participar en el Gran Prix de Marbella del 26 al 28 d'octubre. Aqueix mateix cap de setmana, Noa Ros i Alba Bautista viatjaran fins a Mallorca per a participar en la tercera fase de la Lliga Iberdrola. Una competició que es presenta molt difícil de guanyar a causa dels fitxatges de gimnastes internacionals d'alguns clubs. Però el Club Mabel es deixarà la pell per a poder passar a l'última fase on es mesuraran els millors clubs d'Espanya.

D'altra banda, estem d'enhorabona amb els nostres dos conjunts de nivell absolut que han sigut seleccionats per la Federació Valenciana per a representar a la nostra comunitat en l'última fase de la Copa d'Espanya que se celebrarà l'11 de novembre a Múrcia.

El conjunt aleví format per Sofia Arimon, Judtih Miquel, Silvana Muñoz, Elena Marzal, Rebeca Ernu, Aitana Company i Lia Ejea ha sigut recentment guanyador en el Trofeu Virgen del Pilar que es va celebrar a la ciutat de Saragossa amb un exercici dinàmic, alegre i amb molt risc tenint en compte la curta edat d'aquestes gimnastes.

D'altra banda, el conjunt de primera categoria del Club Mabel, també guanyador del Trofeu Verge del Pilar, format per Alba Bautista, Lucia Daza, Nerea Moreno, Raquel Gil i Marian Navarro presenta un exercici de tres pilotes i dos cercols amb una gran dificultat tant corporal com d'aparell.

Felicitats a totes elles i al seu cos tècnic pel treball realitzat i desitjar-los molta sort en les pròximes cites.

Mabel, de les bones les millors!

